070407 Påsknatten.
Henrik Glamsjö

Vi är samlade i natten för att fira påsk. I påsknattens gudstjänst färdas vi tillbaks i tanken, eller kanske mer än så, vi inbjuds att stå med Israels barn vid röda havets strand. Vi får vara med redan vid skapelsen, vi får följa med i uttåget från slaveri och förtryck under mörkret till ljuset och friheten hos Gud.

Vi följer temat från död till liv, från mörker till ljus när vi färdas med Guds folk genom historien och se Guds märkliga och fantastiska handlande genom historien. Vårt påskfirande bygger på det judiska påskfirandet och när en judisk familj samlas för att fira påsk följer de samma väg som vi: från slaveriet och förtrycket i Egypten, till friheten som Guds folk.

Så när den judiska familjen sätter sig att äta sin påskmåltid äter de brödet osyrat, ojäst, bakat i en hast eftersom tiden är knapp tills Gud kallar dem att bryta upp i natten. De äter med skorna på för att snabbt kunna ge sig av på färden mot friheten som Gud kallar dem till.

Det som ligger framför är okänt och visar sig vara en färd med många strapatser och missöden innan de når det förlovade landet. De får gå genom Röda havet med en rasande armé hack i häl och de kommer att frukta för sitt liv många gånger. Men nu i frihet och på väg mot den fullkomliga tillvaron i löfteslandet.

Vi går i natt med genom Röda havet, vi delar måltiden och det osyrade nattvardsbrödet som för oss är försmaken på det som kommer, den fullkomliga gemenskapen i himmelen.

Israels barn gick genom Röda havet som blev deras räddning och vi går till dopfunten för att förnya våra doplöften och påminna oss om den räddning Gud har gett oss genom dopets vatten.

Och med försiktiga steg, följer vi en bedrövad Maria från Magdala till den stilla och tysta graven bara för att upptäcka att de urgamla profetiorna var sanna. Döden kunde inte hålla Jesus Kristus kvar längre. När Maria tittar in ser hon bara bindlarna som hade svepts runt den döda kroppen.

De låg kvar i graven som ett slags insegel och tecken på att det som uppenbarats som ett mönster genom historien nått sin fullbordan: till sist skulle döden slutgiltigt förlora mot livet. Ljuset skulle till sist segra över mörkret och ondskan.

Detta är den stora berättelsen: Gud har från början haft en plan och vilja att föra oss ur slaveriet. Han kallar oss till ett exodus, ett uttåg, ur mörkrets välde eftersom vi inte är mörkrets utan ljusets barn. Vi tillhör honom genom dopet. I skapelsen urtillstånd gick vi tillsammans med Gud, vi kunde höra hans fotsteg genom Edens trädgård. Det är bilder för den djupaste tänkbara gemenskapen. Det är att leva i Guds blick. Vi är som Guds folk kallade att leva inför vår Faders ansikte.

Gång på gång genom historien har Gud arbetat och verkat för att föra sin plan till fullbordan genom uttåget ur Egypten, genom räddningen i Röda havet, genom profeter som har förkunnat en lidande tjänare.

Och i natt följer vi vår frälsare Jesus Kristus genom död till liv. Här påminner han oss om att han är historiens nuets och framtidens Gud. Han är början och slutet Alpha och Omega.

Han är en Gud som räddar oss ur slaveri och förtryck, både till själv och kropp. Gud är ingen dimmig Ande högt i skyn utan i högsta grad jordnära. Han gick före sitt folk genom öknen till löfteslandet som en eldstod i natten och molnstod på dagen.

Han har, i Jesus Kristus, gått omkring med sandiga fötter och han har spikats upp på ett kors, lindats med linne och lagts i en grav. När han uppstod var det inte på något symboliskt eller esoteriskt andligt sätt utan på ett i högsta grad fysiskt sätt. Kvar i graven låg bara bindlarna.

Han för oss genom de stormande vattnet och till liv med honom. Han föder oss med brödet från himmelen och leder oss mot löfteslandet och inte bara mänsklighetens hela skapelsens slutgiltiga befrielse. Vi är redan på väg mot vår befrielse.

Vi går med Israels barn genom Röda havet, vi delar måltiden som en måltidsrast på vägen mot himmelen och med vår broder och frälsare Jesus Kristus går vi ur den tomma graven och möter livet och den nya dagen som är Guds dag och Guds rike.